

Ekosistēma	– dzīvo organismu un nedzīvo dabas elementu kopums noteiktā teritorijā, kas mijiedarbojas, veidojot vienotu sistēmu. Piemēram, pļavas ekosistēma, ezera ekosistēma.
Ekosistēmas stabilitāte	ekosistēmas spēja ilgstoši pastāvēt. Ekosistēmas stabilitāti nosaka sugu skaits. Jo vairāk ir sugu, jo stabilāka ir ekosistēma.
Invazīvas sugas	– Latvijas dabai neraksturīgas augu un dzīvnieku sugas, kas apdraud vietējās sugas un to dzīvotnes, rada ekonomiskus zaudējumus vai kaitējumu cilvēka veselībai un videi. Invazīvas sugas par nevēlamām un bīstamām padara fakts, ka tām visbiežāk nav dabisko konkurentu vai ienaidnieku, kas varētu kontrolēt to izplatību, un tā rezultātā invazīvas sugas kļūst par dominējošajām vidē, nomācot vietējās sugas un netraucēti izplatoties arvien plašākās teritorijās. Piemēram, Sosnovska latvānis, Kanādas zeltslotiņa, Spānijas kailgliemezis.
Konkurence	– abpusēji nomācošas attiecības, kas abus organismus ietekmē negatīvi. Konkurence rodas tad, ja organismiem ir līdzīgas ekoloģiskās prasības. Turklāt, jo tuvākas tās ir, jo asāka ir savstarpējā cīņa par eksistenci. Visintensīvāk tā norisinās starp vienas sugas īpatņiem, it īpaši, ja resursi (barība, dzīves apstākļi, pretējā dzimuma pārstāvji), par kuriem sāncenši konkurē, ir ierobežoti vai samazinās.
Neitrālisms	– atšķirīgu organismu neitrālas attiecības, kad abi organismi dzīvo vienā teritorijā, neietekmējot viens otru, taču abi ir atkarīgi no ekosistēmas stāvokļa. Piemēram, vāverei un staltbriedim mežā ir neitrālas attiecības, taču pēc meža degšanas abi ir spiesti pārvietoties uz citu mežu.
Parazitisms	– attiecības, kurās viens organisms – parazīts – izmanto otru – saimniekorganismu – gan kā barības ieguves, gan kā dzīves vietu. Turklāt saimniekorganisms netiek iznīcināts, bet kalpo par parazīta dzīves vidi.
Plēsonība	– atšķirīgu organismu savstarpēji nomācošas attiecības, kurās viens no komponentiem – plēsoņa – iznīcina upuri. Abi komponenti ir saistīti vienīgi barošanās attiecību ziņā, un katram ir patstāvīgs dzīvesveids. Plēsoņa un upuris parasti aktīvi izseko un uzmana viens otru.
Simbioze	– atšķirīgu organismu savstarpēji izdevīga, ilgstoša kopdzīve. Klasisks simbiozes piemērs ir ķērpji. Tos veido sēnes un aļģes. Sēnes izmanto aļģu saražotās organiskās vielas. Aļģēm ir vieglāk uzņemt ūdeni ar izšķīdušajām barības vielām no sēņu micēlija.
Sugu daudzveidība	– to nosaka sugu skaits ekosistēmā. Taču daudzveidības novērtēšanai jāvērtē arī sugu nozīmīgums – īpatņu skaits un tas, cik retas ir sugas. Liels sugu skaits vien nelielina par augstu <i>bioloģisko</i> daudzveidību. Piemēram, sugu skaits strauji pieaug pēc meža izciršanas. Taču izcirtumos lielākoties aug ļoti parastas sugas, savukārt pirms nociršanas mežā, iespējams, bija sastopamas arī retas sugas. Liels sugu skaits mēdz būt nezālienēs un izgāztuvēs, bet šīs daudzveidības vērtība ir nesalīdzināmi mazāka par sugu daudzveidību cilvēka neskartā mitrā mežā, kura sugu kompleks ir veidojies daudzu gadu simtu laikā.